

sai hoiatatud, olt veel digel ajal saanud peatada. Aga aðjata otsiti ja hõuni teewabti, kes patroni oli pannud, tuli seda mõimaks tecüärest kramist minestuses leiti.

Ta oli mitu nádalat haigete, mojas täsle haiguse läesmaas, siis tui tervis jõlle fões, tulit ta tagasi oma vabimajakese selle südant loonava teadmisega, et ta oma kehust olt tätnud.

Maudtee valitsuse poolest anti temale tasumist nii hoolsa töbusetäitmise eest ja varsti sai ta auumârgu oma truu teenistuse pârost. Tema naene oli omast hõiemumisest ja jõlle toibunud ja náid olavad nad jõlle nagu ennegi ise enese ãrasalgamisega, rabiulise meelega ja truu töbusetäitmise hoolega omas üksikus vabimajakeses.

Lühife elulugu.

Orosj Fedor Kostopõbin, les Mostva linna põlema lastiksen venna sel ajal tui Bonaparte Napoleon 1812 Mostvasse tuli, on oma eluloo nii lühidest ja tuumakalt surja pannud, et leegi teine seda lühemalt ja paremini enam tehtud ei saa. See elulugu on järgmine:

Esimene peatükk: Minu sündimine. Aastal 1763 märtsilun 23. päewal tulin ma pimedusest selle maailma väljusesse. Mind mõõdeti, faalutti ja rišitti. Ma sündisin ilmale, ilma et seada oleks olnud, mis termis. Ja minu wanemad tâasfinaid Jumalat, ilma et readfinaid, mis eest. — Teine peatükk: Minu laevatamine. Muulle õpetati lõiki seltsi aðjade ja iga seltsi sealte tundmisi. Mõni pidas mind õpetatud meheks, mõni narriks. Minu pea oli üks forratu raa-matusegu, mille tarvis mul lse nööri mitte illa läe pârast ei olnud. — Kolmas peatükk: Minu hâadalannataised. Esite piinastwad mind minu õpetajad, siis minu singsepad, kes muulle loapaid tegiwad, mis muulle mitte parojad ei olnud. Peale selle waemastwad mind naesterabwad, auuabrus, jootaja baigus ja minu mälestused. — Neljas peatükk: Pundu-

sed. Kolme suurt inimlissu ibaldust: vargust, priitšamist ja üksust olen ma ainult teiste juhtu järele tunnud ja seega on need mul illa pündunud. — Viies peatükk: Õslesugused elua osad. Kolmetümnamal eluaastal olen ma tantshule, neljäfüninemal armastusele, viiefüninemal aavalilule arvamisele selga pôernud. Kuuelümnamal aastal olen ma mõtiemise seisma jätmud ja seega on minust tarb, et mis üks ja seesama, enese armoosta jaanud. — Kuues peatükk: Minu elutombbe pilt. Ma olin langekueline tui hõdeesel, tujulad tui ellitatud ritarloos, rõõmsameeleline tui lapsute, laiss tui laistelajas, tegew tui Bonaparte, ja seda fölik nii tui jubitus. — Seitsmes peatükk: See mis ma olin ja see mis ma oleksin võinud olla. Ma ei olnud tööruje ja usaldnuse waestu mitte tuum; ja kui ma fuldsel ajal oleksin ilmole tulnud, siis oleks minust ebl läbi ja läbi hea inimene jaanud. — Kahes kaas peatükk: Uusjad põhjused. Jialgi ei ole ma ühe paariheitmisse juures oma nõuuga wahel olnud; jialgi ei ole ma tellidegi üht tolla ega arsti soomitanud, sedamõõda ei tellidegi eiu lassate tissunud. — Üheksas peatükk: Mis ma armajals pidasin. Ma armastasin weiseid sotsiendaid ja lätsfin heameelega metsa jalutama. Ma olen illa ilma tabtmata suur pâiseje auastaja olnud, ja tema loojamine on mind illa wâga surwals teinud. Wârvidest armastasin ma sinist wârtwi, jõelidest elojaliba, joolidest wârslet: wett ja näitemângudest ludi ja nalja-mângu. Meestte ja naesterahwa nägudest olivid muulle meelt mõõda labie olefuga mainulad nând. Rûurafad inimesed, olgu meestte, et naesterahwad, olivid minu meekest isearanis fenad, mispârost, sellest ei ole ma jialgi aru jaanud. — Kümnas peatükk: Mis muulle waestu meelt oli. Waestu meelt on muulle illa olnud narrid, wedelejad ja famalaste sobitajad naesterahwad; waestumeelt lõil, mis edewa loomuswâstalise olefuga. Ma tundsin meeleshaledust meekest ja naestest, kes oma palet wârvidega faunistaswad, põlastuse tundmust sünnetaswad rotid, lõõõtri naprid, üleilmiliste aðjade nurimine ja jâlestust vihased elojad ja lohtu tallitus. — Viimne peatükk: Ma ootan surma ilma hîmuta ja